

Kmotr se neptal dál, usmál se a v okamžení vešel přes práh ke kmotrovi.

„Pozdrav tě bůh!“ vítal ho kmotr Jíra. „Ale že jsi nepřišel o chvílku dříve, mohl jsi s námi jíst, právě dnes nám od jídla nic nezbylo, s čím bychom tě uctili.“

„Nemohl jsem, milý kmotříčku, dříve přijít. Přihodilo se mi na cestě něco neočekávaného.“

„A co, povídej!“

„Zabil jsem ti hada, a ten had měl hlavu tak velikou jako ta kýta, co máte na kamnech, tlustý byl jako ta husa, co je na píce, bílé masíčko měl jako ty buchtý, co jsou na misníku, dlouhý pak byl jako ty klobásy, co leží stočené na zelí v troubě, krve ale bylo co piva v těch dvou džbánkách, co tamhle pod lavicí stojí.“

Dobře to Matěj vyvedl. Kmotr Jíra se za svou nehostinnost zastyděl, žena musela jídlo a pití na stůl postavit, a oba teprve hosta častovali.

